

бѣлжеванѣа, за правнано-то хранане на червѣн-те въ отдѣлни записки. Това е было около 1780 година. Послѣ това, като са поумирили политически-те работи въ шелководны-те страны на Европа, а именно въ Италиа и Гавсам, въ тойзи часъ са намѣрили человекъци, кои-то посвѣтали себе си въ тая страсть въ селско-то хазайство, на кои-то Италианцы-те отъ много време бѣха наченали да гледатъ, като на единъ най-главенъ источникъ за свсгатаване-то на страна-та имъ, най повече въ два-та краа на Италианскѣа полвостровъ, на Югъ и Гѣверъ. Потомокатъ на знаменитыа Дсидало, кой-то нѣкога възвыси Веницианско-то могѣщество, Миланскѣа владѣтель Графъ Дсидало, като са подчиняваше въ нѣжды-те на време-то, промѣнилъ сабл-та свсего прадѣда въ Пльгъ земледѣлаца, и съ това смиренно-то поприще принесе на свое-то отечество, ако не толкова слава, то на вѣрно много богатство.

Въ 1816 година, той написалъ най-добро сѣчиненѣ за шелководство-то, подъ заглавѣе: Искусство въ хранане-то на кѣпринаны-те червы, въ кое-то той пригледалъ тая часть на селска-та тѣрговѣа со сички-те тѣжкоти, предалъ сичко-то искусство въ хранане-то на червѣн-те отъ день на день, и далъ пѣленъ счетъ за издержки-те и придобытѣкатъ. Достоинство-то на това сочиненѣе бѣше то, че той, като най-ученъ въ шелководство-то, и съ любовь камъ него, събралъ сичко, коако-то е было написано и гверено за шелководство-то, и сичко е сравнилъ и испыталъ на практика, и не оставилъ нищо не испытано и сомнително.

Въ това време, кога са напечата негово-то испытано рѣководство, а още повече отъ това време, кога-то